

[Hans Hansen.]

de Skatter og Love, der skaber Varefordyrelse for Befolkningen, gaar Tinget over til Dagsordenen.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen har fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

Idet Folketinget opfordrer Regeringen til at fremsætte Forslag om en virksom Kriselov, der i Henhold til Socialdemokratiets Program Punkt 10 afskaffer de Skatter og Love, der skaber Varefordyrelse for Befolkningen, gaar Tinget over til Dagsordenen.

Nu er det ogsaa om denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, Forhandlingen drejer sig.

Schmidt: Jeg vil ikke undlade at sige den ærede Forespørger (Holstein) en Tak, fordi han giver Lejlighed til at fremdrage de Forhold, som har stedet de sønderjydske Landsdele i den Nød, de er i. Den Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. Holstein har givet, var meget udtømmende og greb tilbage til de Forhold, som vi jo kender, da de ofte allerede er blevet udviklet her, og ikke blot her, men særlig dernede.

Vi har jo haft en hel Del Bevægelser dernede, som man mente at kunne smile af her i Folketinget. De knytter sig¹⁰ til Navnene Cornelius Petersen, Lei og Hansén. Man mente ikke, at man skulde tage dem alvorligt. Ja, det ærede Medlem Hr. Holstein har taget dem alvorligt, men jeg kan ikke spare mig den Bemærkning, at det er mærkeligt, at det ærede Medlem først kommer nu paa et saa sent og kritisk Tidspunkt med alle de Grunde, som i Virkeligheden disse Bevægelser allerede har ført frem, og med Fordringer, der er af lignende radikal Art som dem, disse Bevægelser gjorde sig til Talsmænd for.

Jeg vil dog nærmest pege paa et andet Forhold. Jeg mener virkelig, at Faren er overhængende stor. Nordslesvig gaar sin økonomiske Ruin i Møde, Befolkningen er forpint dernede — det ved enhver, der kender Forholdene —, og det er trist for Befolkningen, for hele Befolkningen, og det vil jo netop sige for de to Befolkningsdele. Maaske ikke i samme Grad. Naar man skal skelne, kan jeg godt forestille mig, at det er mere trist for dem, der saa Genforeningen i Møde med Glæde og har oplevet den, mere trist maaske end for os, der med Sorg følte os udskilt af de statslige og økonomiske

Rammer, som vi holdt af. Men alligevel, Nøden er fælles og føles fælles. Det Spørgsmaal kommer nu frem, hvorledes man skal komme ud af Uføret, og det tages frem med samme Alvor af den ene Befolkningsdel som af den anden og med samme Ansvarsbevidsthed.

Jeg vil gerne fremhæve det for dermed at sige, at de nationale Skillelinier træder tilbage overfor dette Spørgsmaal, men de træder ikke mere tilbage end, at jeg vil benytte denne Lejlighed til at sige, at den tyske Del af Befolkningen ønsker at have samme Del og samme Ansvar lige overfor de Opgaver, der nu melder sig, som den anden Del, og jeg har Grund til at beklage mig over, at man ikke har ment det nødvendigt at gøre os i samme Grad delagtige i Opgaverne og i Ansaret. Jeg har før andraget om, at ogsaa vi blev delagtige i den Opgave, som Jordlovsudvalget har dernede, men det holdt man jo ikke for nødvendigt. Jeg siger det her endnu en Gang og udstrækker denne Fordring til alle de andre Omraader, hvor det er nødvendigt, at den nordslesvigske Befolkning, altsaa ogsaa vi, arbejder med.

Naar man ser paa denne alvorlige Krise, synes jeg, at der er visse Synspunkter, der maa være herskende, for at man kan bedømme Forholdene rigtigt. Selvfølgelig — det er det første Indtryk — er den Krise, som de sønderjydske Landsdele staar i, en Del af den almindelige Krise, som hele Danmark, som hele Verden staar i, det kan slet ikke bestrides, og det er jo den mest omfattende Situation, naar man tager det saaledes. Men derfor bestaar der alligevel dette Forhold, at der er en særlig nordslesvigsk Krise ved Siden af, og Krisen er værre dernede end i de andre Landsdele.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde, at man kan ikke blive ved med altid at komme med de samme Grunde, at man skulde omdanne hele Bedriftsmaaden, og alle de andre Ting, som blev fremført i Dag, og som altid fremføres, de maatte dog en Gang have Slut. Nej, det er netop det, de ikke har og ikke kan have; disse Ting bliver ved at virke, ligesom altid visse Aarsager bliver ved at virke, naar de ikke fjernes, og de er ikke her blevet fjernet.

Det er en Kendsgerning, at vi aldrig har været saa modstandsdygtige overfor vanskelige Situationer som det øvrige Land; det ved enhver, der — som jeg siger — kender lidt til Forholdene, i hvor høj Grad vi var økonomisk svækkede, da vi kom til Danmark. Danmark har gjort en Del for at hjælpe derpaa, men ikke i den Grad, at vi